నిజం దాగదు

ఆ మాట కనకానికి తెలియకపోలేదు – నిజం దాగదు. బయటపడి తీరుతుంది. ఐతే మరి ఇప్పుడే చెయ్యాలి? ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం ఆలోచించలేక బాధపడసాగింది కనకం.

ఈ పరిస్థితుల్లో మరొకతె అయితే ఏం చేసి ఉండేదోకాని ఆమెకు మాత్రం ఏ ఉపాయమూ తోచలేదు. వ్యవహారం ఇంతదాకా వచ్చిన తరువాత తను ఇప్పుడు ఏం చేసినా చిక్కే; ఏం చెయ్యకపోయినా చిక్కే!

ఇది ఇంకొకరిని సలహా అడిగే విషయమైనా కాదు. మరి, ఉన్నదంతా చెప్పేస్తే తనను ఎవ్వరూ క్షమించరు. కొంత మార్పుచేసి తనమీద ఏమీ నింద మోపటానికి వీలులేకుండా చెబితే నవ్వుతారు. ఏది దారి?

మొదట్లోనే – మొట్ట మొదట్లోనే – తను ఒక విధంగా ప్రవర్తించి ఉంటే తనకీ సమస్య తప్పి ఉండేది అని అనటానికి కూడా లేదు ఖర్మం!

ఇదీ జరిగిన సంగతి. పదిహేను రోజుల కిందట వేసవి శలవులకు ఇంటి వారబ్బాయి ప్రకాశం పట్టణం నించి వచ్చాడు. అతను నాలుగు రోజులకు వస్తాడనంగా అతని భార్య సౌభాగ్యం పుట్టింటినుంచి వచ్చింది. విశాలమైన కళ్లూ, తళతళ మెరిసే చెకిళ్లూ, అందమైన కోలమొహమూ, మహా నాజూకైన నడకా – సౌభాగ్యం మంచి అందగత్తె. ఆ పిల్లకూ తనకూ మంచి స్నేహమయింది. ఒకరినొకరు చూసుకున్న క్షణం నించే.

సౌభాగ్యం భర్త కోసం ఆదుర్దాగా ఎదురుచూస్తున్నట్టు తనకు సులభంగా తెలిసిపోయింది. తామెంత అన్యోన్యంగా ఉండేదీ సౌభాగ్యం తనతో దాచకుండా చెప్పేసింది. తనూ, తన భర్తా కలిసి తీయించుకున్న ఫొటోలు నాలుగు చూపించింది తనకు. ఫొటోలోనే ప్రకాశం ఎంతో అందమైనవాడుగా కనిపించాడు. కాని చూడవలసింది అతని ఫొటోను కాదు – అతన్నే. రాజు – అతని దగ్గిర చక్రవర్తులకుండదగిన కళ ఉంది. అతని మాటల్లో కూడా అంత దర్జాం ఉంది. అతని చూపు కూడా భయం ఎరగని సూటి అయిన చూపు. కాని అందంలో కాఠిన్యం లేదు. చూపే ఇంత చేసింది.

వచ్చిననాడే ప్రకాశం తను బావిదగ్గర చెంబులు తొలుస్తుండగా స్నానం చెయ్యటానికి

వచ్చి తనవంక ఒక చూపు చూశాడు. వెంటనే తనకు మతిపోయినట్టయింది. అతని కళ్లు పలకరించగలవు - అదేం చిత్రమో! తనను పలకరించినై. ఎంతో సహజంగా, తప్పుచేస్తున్న భీతే లేకుండా!

ఆ తరువాత ప్రకాశం తనవంక అట్లాగే చూస్తూ వచ్చాడు. తనకేమనుకోవటానికి తోచలేదు. సౌభాగ్యం వంటి భార్యను పెట్టుకొని అతను తనను చూడగానే మోహించాడనుకోవటం కష్టమైంది. అతను భార్యకన్న తనను ఎక్కువగా భావించటం అసాధారణమైనప్పటికీ అసంభవం మాత్రం కాదు. ఐనా దీని అంతేమిటో కనుక్కోవాలనే తెగులు తనకు పుట్టింది - దాచటం దేనికీ?

ఆ తరువాత తను అవకాశం దొరికినప్పుడల్లా - మూడో వాడికి తెలియకుండా - అతనివంక తదేకదృష్టిగా చూడటం మొదలుపెట్టింది. ఈ పని చెయ్యటానికి తను లేని అవకాశాలు కూడా కలిపించుకోసాగింది. ఎవరైనా తన మనస్సు పగలగోసి చూసి తప్పుపడతారా ఒక చెంప భయంగానే ఉండేది. కాని తనుకొంత సాహసించింది. ఆ సాహసం వల్ల తనకేదో తృప్తి కూడా కలిగేది.

ఇట్లా రెండు రోజులు గడచిన తరువాత ప్రకాశం కళ్లలోకి తనవంక చూస్తున్నప్పుడు ఒక విచిత్రమైన మార్పు - ఒక విధమైన స్వతంత్ర భావంతో కూడిన చిరునవ్వు - రాసాగింది. అప్పటినించీ తనకూ అతనికీ ఏదో ఆహ్లాదకరమైన బాంధవ్యం - బంధం - ఏర్పడ్డట్టు అనిపించింది తనకు. ఈ బంధం తనకూ అతనికీ తప్ప మరొకరికి అర్థం కావటం కష్టం. ఇంత మాత్రం చేత తన పాతివ్రత్యానికి కలిగే ఆటంకం కూడా ఏమీలేదు. కనుక తన అంతరాత్మ తననేమీ బాధించలేదు.

కాని ఆ రాత్రి చీకట్లో తను భోంచేసి చెయ్యి కడుక్కుని వస్తుండగా ప్రకాశం తనను వెనకనించి ఆలింగనం చేసుకుని మెడమీద ముద్దుపెట్టుకుని ఏమీ జరగనట్టు నిశ్చింతగా వెళ్లిపోయినందుకు తనా బాధ్యురాలు? ఇందువల్ల తనకు ఏమాత్రమైనా సుఖం కలిగినా అది తన తప్పు కాదు. తనను తన భర్త అంత ప్రేమగా పరామర్శించి ఎంతకాలమయిందో! ప్రకాశం ఆ పని చెయ్యకపోతే బాగుండేదని తను అనుకోకపోలేదు. అందువల్ల కలిగిన సుఖాన్ని తన హృదయంలో దాచిపెట్టి ఆరాధించలేదు. చేసుకున్నవారికి చేసుకున్నంతా! తనకు ఇటువంటి అల్పసుఖాలు తన భర్త ఇవ్వకపోతే లేకుండా జరుపుకుపోవాలనే కాని, వీటి కోసం దేశం మీద ఉన్న మగవాళ్లందరి మీదా పడటమేనా?

పుణ్యపాపాల సంగతి అట్లా ఉంచి ఎవరైనా చూస్తే ఎంత అప్రతిష్ఠ? అతనికేం, మగవాడు. ఆ క్షణాన తన భర్తగాని, అత్తగారు గాని, ఆడబిడ్డగాని, అవతలిభాగంలోనించి సౌభాగ్యం గాని, ప్రకాశం చెల్లెలుగాని, తల్లిగాని, తండ్రిగాని - ఎవరు దొడ్లోకి వచ్చినా తనగతి ఏమై ఉండును!

అతను అంత సాహసి! నలుగురూ చూస్తుండగానే అతను భార్యను వీపు మీద తడతాడు. ఆ పిల్ల భుజాలమీద చేతులు పెట్టి వంగి ఆమె చెవిలో రహస్యం చెబుతాడు. ఆమె కూర్చున్న మంచం మీదే కూర్చుంటాడు. ఆ పనులే మరొకరు చేస్తుంటే లేకితనమనిపిస్తుంది. కాని అతను చేస్తే అనిపించదు – అతని తెలివితేటలెటువంటివో!

పరపురుషుణ్ని స్పృశించాలనే యావ తనకు ఏ కోశానా లేదు – స్వర్గ సౌఖ్యం కోసమైనాసరే. తను పెద్ద పెద్ద పతివ్రతం జాబితాల్లో చేరుదామని కూడా లేదు. ప్రకాశం మీద తనకు మనస్సు పోకపోలేదు. పోయి ఏమిటి చేసేది? అతని వల్ల సుఖించే యోగ్యత తనకుంటే ప్రకాశం తనకే భర్త అయ్యేవాడు. అదే తన వేదాంతం. ఏదో వేదాంతం లేకపోతే ఈ ప్రపంచంలో ఎట్లా నెగ్గుకురాగలం గనకా!

అనుకోవటమే గాని వెనకనించి వచ్చి పరపురుషుడు ఆలింగనం చేసుకున్న తరువాత ఈ దిక్కుమాలిన కలికాలంలో ఏ సీత అయితే ఏం చేస్తుంది? అరుస్తుందా? నలుగురూ వచ్చి ఏం జరిగిందని అడుగుతారు. జరిగిన సంగతి చెబితే మరుక్షణం నించీ ఆ మనిషిని కొంతవరకు చెడిపోయిన మనిషికిందే చూస్తుంది లోకం. లేక "నన్ను అతను ముట్టుకోబోయినాడు" అని అంటే, కొంతమంది అయినా, "అబ్బో! ఏం విపరీతం మనిషిరా? మగవాణ్ని పక్కగానైనా వెళ్లనివ్వదే! ఎంత పతివ్రత!" అని హేళన చేస్తారు... ప్రకాశాన్ని అల్లరి చెయ్యాలని తనకు లేకపోవటం ఒక పాయింటుకాదు! అతన్ని అల్లరి చెయ్యదలుచుకున్నా తనకు అవకాశం లేదు కనక.

ఆనాటి నించి ఈనాటివరకూ – ఈ పది పన్నెండు రోజుల్లోనూ – ప్రకాశం తనమీద ఏడెనిమిదిసార్లయినా చెయ్యివేశాడు. రెండుసార్లు తనను గాఢంగా కౌగలించుకుని ఆప్యాయంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అనేకసార్లు తనని 'కనకం' అని రహస్యంగా పలకరించాడు. ఆ పిలుపులో విద్యుత్ప్రసారం ఉంది.

అతను ఇటువంటి పని చేసినప్పుడల్లా తన జీవితం ఒక్కసారి వెలిగినట్టవుతుంది. ఈ వెలుగు మూలకంగా తన మిగతా జీవితం మర గాడాంధకారంలో ఉన్నదనిపిస్తుంది. తమ కతను సుఖం కలిగించటం లేదనుకోవటం అనవసరం – అసత్యం కూడానూ. అతనిమీద కోపం తెచ్చిపెట్టుకోవటం కూడా అనవసరమే – పైగా అసాధ్యం. తనని ఇంత ప్రమాదమైన స్థితిలోకి తెస్తున్నందుకు ఏమైనా కోపం కలిగి ఉంటే, అది కాస్తా మొన్న అతను "కనకం, నేనెప్పుడో నీ కొంప తీస్తాను. నీ కాపరం చెడగొట్టుతాను... నీకోసం చెయ్యి చాచకుండా ఉండలేకపోతున్నాను. ఏం చెయ్యను?" అనగానే చప్పున చల్లారిపోయింది.

తప్పులోకూడా మంచి తప్పూ, చెడుతప్పూ అంటూ ఉంటుందో ఏమో! ప్రకాశం

ఏం చేసినా తన అంతరాత్మకు వెగటుగా ప్రవర్తించడు. అతను ఒక్క అసహ్యమైనమాట నోటివెంట అనలేదు; ఒక్క కౌగలింత – ఒక్క ముద్దు – ఇంత కంటె అధికం కోసం తనను నిర్బంధినిచలేను. అతను ఏం చేసినా సరే "ఇవాళ నించీ నాలో కలుషం ప్రవేశించింది. నే నిక చెడిపోయినవాళ్లలో జతే!" అనిపించదు.

ఇవాళ వరకూ తన అదృష్టం బాగుంది. కాని ఇట్లా ఇక ఎంతోకాలం వెళ్లదు. వెళ్లటం అసంభవం. ఎప్పుడో ఎవరో చూస్తారు. అసలు ఇంతకాలం ఇట్లా జరిగి ఉండటమే ఆశ్చర్యం. ఇదివరకే ఎవరైనా పసిగట్టి బయటపడకుండా సమయం కోసం కనిపెట్టుకున్నారేమో అని భయంగా ఉంది. తన ఆడబిడ్డ కాలాంతకురాలు! ఆవిడ మామూలుగా తనవంక చూస్తుంటేనే అంతరాత్మను పరీక్షస్తున్నటుంటుంది. ఈ పది పన్నెండు రోజులనుంచీ ఆవిడకేసి చూడటానికే తనకు దడగా ఉంది!

తనకిప్పుడేదిదారి? ఈ పద్మవ్యూహంలో నించి తను బయటపడటం ఎట్లా? ప్రకాశం మీద తన పంచప్రాణాలూ ఉన్నై. ఉంటే ఏం? అంతగా అయితే అతని కోసం రహస్యంగా తపించువచ్చును. అందువల్ల ప్రమాదం లేదు. కాని ఇదంతా బయటపడిపోతే తన ప్రపంచమంతా తారుమారవతుంది. అటు తన పుట్టినింటివారికీ, ఇటు అత్తవారివైపు వారికీ శాశ్వతమైన తలవంపూ, తనకు ఆత్మహత్యా తప్ప మరేమీ లేదు. నిజం ఎట్లాగూ బయటపడుతుంది. బయటపడి తీరుతుంది. ముమ్మాటికీ నిజం!

❁ ❁ ❁ ❁ ❁

కొద్దిపాటి జ్వరంగా ప్రారంభించిన ప్రకాశం వ్యాధి మందులకు ఎదురుతిరిగి అతన్ని మంచాన పడదోసి లంఖణాలు చేయిస్తున్నది. పైగా అతనిది కాస్త పైత్య శరీరమో ఏమోకాని అప్పుడప్పుడూ బిగ్గరగా కలవరించటమూ, సంధించినట్టు మాట్లాడటమూ కూడా ఉంటున్నది.

"ఇప్పటికి పదిలంఖణాలు. టైఫాయిడ్ జ్వరమే అయితే ఇంకా పదిరోజులిట్లాగా వెళ్లుతుంది. ఆ తరువాత మళ్లీ ఒకనెల దాకా కోలుకోడు. అప్పటికి శలవులు దాదాపు అయిపోవస్తూ ఉంటై. ఇది నా కోసమే వచ్చిందేమో!" అని కనకం లోలోపల సంతోషించింది. కనకం అంతరాత్మ ఈ విధమైన ఆలోచనలను తీవ్రంగా ఖండించింది. కాని అంతరాత్మను లక్ష్యంచేసి ఏ ఆడది నెగ్గుకు రాగలదు? కనక అంతరాత్మను గడ్డిపరక కింద తోసిపారేసింది. ఆమెకు ఒకటే చింత – ప్రకాశానికి వచ్చి జబ్బు టైఫాయిడ్ కాదేమోనని! డాక్టరు ఆ విషయం రూఢిగా చెప్పలేదు – అసలాయన నోటివెంట సూటేరాదు. "రోగం ఏమిటండి" అని నిలదీసి అడిగితే "ఏదైనా మీకు ఒకటే. నాలో నమ్మకం లేకపోతే

ఇంకో వైద్యుణ్ణి పెట్టుకోండి!" అని నిర్మొహమాటంగా అన్నాడు. పేరుపడ్డ వాడు ఏమంటే చెల్లదు కనకం!

ఒకనాడు సాయంకాలం సౌభాగ్యం కనకం దగ్గరికి కంటనీరు పెట్టుకుంటూ వచ్చి కూర్చుని, ఎంత ప్రశ్నించినా కారణం చెప్పలేదు. కనకానికి జడవేస్తూ ఉండిన ఆడబిడ్డ "ఊరుకో అమ్మాయి. ఇంతలో వచ్చిన ప్రమాదం ఏమీలేదులే" అన్నది.

"అది కాదండి, అక్కగారూ!... మగవాళ్ల మనస్సు తెలుసుకోవడం ఎంత కష్టమండీ!" అన్నది సౌభాగ్యం.

కనకం ఆడబిడ్డ నవ్వి "ఆడవాళ్ల విషయం మగవాళ్లూ అట్లాగే అంటారు. దీనికి అంతేమిటి? ఇంతకూ ఇప్పుడు జరిగిందేమిటి?" అని అడిగింది.

సౌభాగ్యం కాస్త ఆపుకున్న దుఃఖాన్ని మళ్లీ తెచ్చుకుంటూ "మావారు ఇవాళల్లా వాళ్ల సరోజినిని గురించే కలవరిస్తున్నారు! నన్ను గురించి ఒక్కసారన్నా కలవరించలేదు ఇన్ని రోజులూ" అన్నది.

కనకమూ, ఆడబిడ్డా ఇద్దరూ బిగ్గరగా నవ్వారు.

"సరోజిని ఎవరమ్మా?" అని అడిగింది కనకం.

వాళ్ల మేనమామకూతురు. ఎప్పుడైనా వస్తుంది. వీరంటే చాలా ప్రేమ. ఏమి నరసలాడుతుందనుకున్నారు. అందుకు వారికేమీ రోషం లేదు. మగవాళ్లు మన వాళ్లయితే పై ఆడవాళ్లేం చెయ్యగలరు చెప్పండి! మావారికి ఆవిడగారిమీద ఇంత మోజున్నదని నాకిదివరకు తెలియదు. పోనివ్వండి. ఎవరు చేసుకున్నంత వారికీ!" అని దిగులుగా ఊరుకుంది సౌభాగ్యం.

ఆ పిల్ల వెళ్లిపోయిన తరవాత కాసేప్పటివరకూ కనకంగాని, ఆడబిడ్డగాని ఈ విషయం ఏమీ ఒకరితో అనుకోలేదు.

కనకం హృదయం కాస్సేపు అసూయతో దహించుకుపోయింది. ఈ సరోజిని ఎవతె? ప్రకాశం ఆ పిల్లను సంధిలో కూడా కలవరించటానికి ఆమె అతనికి ఏమి సౌఖ్యం ఇచ్చి ఉంటుంది? తనకు సౌభాగ్యం మీదలేని అసూయ సరోజినిమీద ఎందుకుండాలో కనకం నిర్ణయించుకోలేదు.

ఈ అసూయావస్థలో మరొక ఆలోచన వచ్చి కనకం హృదయాన్ని ఒక్క ఊపు ఊపి వదిలింది. ఈ సంధిలో ప్రకాశం ఆ సరోజినిని కాక తనపేరే కలవరించి ఉండినట్టయితే ! ఎంత అల్లరి జరిగి ఉండేదో కనకం ఊహించనైనా లేకపోయింది. ఆమె కడుపు చల్లగా ఆ సరోజిని ఎవరోగాని తన మానం కాపాడింది. ఇంతకూ తన అదృష్టం బాగుంది. ఆ సారికి నిజం బయట పడబోవటం లేదు.

కనకం అప్రయత్నంగా ఒక దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు విడిచి, ఆడబిడ్డతో "మనసులో ఉన్నమాట అల్లా, సోదిలో వచ్చినట్టు, కలవరింతలో బయటపడుతుంది కామాలు!" అన్నది.

కనకం ఆడబిడ్డ చప్పరించింది.

"ఆc. ఆ పిల్ల చాదస్తం. నువ్వు రెండు మూడుసార్లు నిద్రలో ప్రకాశం పేరు అనటం నేను విన్నాను! దానికేమిటి?"

కనకం ఒక్కసారిగా కొయ్యబారిపోయింది.

ఇంతకూ నిజం దాగనే లేదన్నమాట!... కాని తన అదృష్టం బాగానే ఉంది!

కావలసింది అదీ!

ముద్రణ : కవిరాట్టు, అభూత కల్పనలు - గల్పికలు, 1942
యువ కార్యాలయం, తెనాలి